

den har noget at betyde, hvor der nemlig er forskellige Meninger, der søge at gjøre sig gjældende og støtte sig til bestemte Forslag, eller hvor den fordres enten af et Medlem eller af Formanden; herved sigtes navnlig til de Tilfælde, hvor en tidligere Afstemning gjør senere Forandringer nødvendige, eller til de meget sjældne Tilfælde, hvor en Paragraph aldeles kan udelades, uden at der sættes noget Andet istedet. Indstillingen til § 15 sigter til det, jeg tidligere nævnte, at Praxis har vist, at der ingen Brug er for Udvalgenes Medvirning ved Lovforslagenes Affattelse. — [§ 16 foreskriver, at Ingen maa tale mere end to Gange. Noget Lignende gjælder i mangfoldige constitutionelle Forsamlinger; vi have imidlertid Erfaringen for os, at der ikke er nogen særlig Grund til at tage en Garanti mod Talefrihedens Misbrug i den Forstand, og at det ialtsald ikke nytter noget, at en saadan Bestemmelse staaer i Regulativet. Samtykket er nemlig, saavidt jeg veed, aldrig blevet nægtet, og Bestemmelsen medfører derfor kun det meget store Besvær for Formanden, at skulle føre Bog over Enhver, der taler, for det mulige Tilfældes Skyld, at han skulde reise sig tredje Gang, for da at falde ham i Ordet, gjøre opmærksom paa, at han har talt to Gange og forudsætte Thingets Samtykke til, at han faaer Ordet igjen. — § 18 hører til den Række af Paragrapher, der angaae det Forhold, der opstaaer, naar Thingene ved den dobbelte Behandling ikke ere komne til Enighed. Der kunde være Grund til at forkorte Terminerne endnu mere, end der er bragt i Forslag, da man tør forudsætte, at Sagen i sin hele Detail er Alle bekendt, og da dette Tilfælde især fremtræder mod Slutningen af Sessjonen, da det ikke er ønskeligt, at denne skal udsættes, for at Terminerne kunne overholdes. Naar man dog ikke er gaaet længere ned end til 2 Gange 24 Timer istedetfor 1 Gang 24 Timer, da er det for at blive i Overensstemmelse med det andet Things Regulativ, som jo bør falde sammen med vort i de Punkter, der angaae deres indbyrdes Mellemværende. — Naar der saavel i denne Paragraph som i § 20 og 22 tales om Lovforslags Indsendelse til Statsraadet, da er dette jo

bortfaldet ved Grundlovens Indskrænkning; man havde nu Valget mellem Geheimestatsraadet, Ministeriet og Conseilspresidenten, og Udvalget har nu troet, at det sidste var det hensigtsmæssigste, da det saa maa være hans Sag, at sende Lovforslagene til rette Bedkommende. Indstillingen til § 20 og 22 ere egentlig kun Redactionsforandringer. — Slutningen af § 24, som foreslaaes at udgaae, er endeel uklar. Naar der nemlig siges: „i modsat Fald“, kan derved enten forståes, at Lovforslaget har været behandlet sidst i det andet Thing, eller at Overensstemmelse ikke er tilveiebragt. Den hele Bestemmelse er desuden unødvendig. Underretning til Regjeringen om, at et Lovforslag er faldet, behøves ikke mere i dette Tilfælde, hvor Forslaget er faldet paa dette senere extraordinære Stadium, end ellers. Regjeringen har ved sin Ret til at overvære Thingenes Forhandlinger tilstrækkelig Leilighed til at blive bekendt med Udsaldet. Jeg skal iøvrigt bemærke, at det er udtalt i Motiverne, at man ved Ordene „i modsat Fald“ ikke forstaaer, at Forslaget sidst har været behandlet i det andet Thing, men at der ikke er tilveiebragt Enighed mellem Thingene.

Da Ingen ellers begjærede Ordet, gif man over til Afstemning, hvorved

1) Udvalgets Forslag til § 11:
Af denne Paragraph udgaae Ordene: De sendes til skal finde Sted.“ vedtoges eenstemmigt med 35 St.

2) Udvalgets Forslag til § 12:
Denne Paragraph affattes saaledes:
„Alle Lovforslag skulle, hvad enten de fremkomme fra Regjeringen, eller fra Folkethinget, eller fra et af Landsthingets egne Medlemmer, fremlægges i et Møde. De skulle være trykte og omdeelte idetmindste 2 Gange 24 Timer, forinden de foretages til 1ste Behandling.“ vedtoges eenstemmigt med 39 St.

3) Udvalgets Forslag til § 14:
Umiddelbart efter Forhandlingen af hvert Affnit strides til Afstemning over de stillede Endringsforslag og over de Paragrapher, hvor-